

TIJD GEESTEN

DE MAGISCHE
TAFEL

VICTOR PIÑEIRO

TIJD GEESTEN

DE MAGISCHE
TAFEL

VICTOR PIÑEIRO

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

We vonden de tafel bij zo'n rare tweedehandswinkel met antieke meubels. Onze oude eettafel was stuk, dus zochten we een nieuwe, maar mijn vader wilde niet met ons naar een gewone meubelzaak gaan. Nee, mijn vader gaat in het weekend graag met Brady en mij naar supersaaie plekken, omdat hij denkt dat kinderen martelen goed voor ze is. Meestal gaan we naar musea of de symfonie of andere dingen die speciaal bedoeld zijn om ons te laten doodgaan van verveling. Maar als hij echt een duivelse bui heeft, neemt hij ons mee naar een antiekwinkel om naar honderd jaar oude kammen en pleepotten te kijken. Ik loop dan meestal de hele tijd te treuzelen en te zeuren, en Brady pruilt en maakt dingen kapot, maar hij blijft ons gewoon meenemen. Vaders moeten wel erg gek zijn op oude pleepotten.

Het enige leuke aan deze uitstapjes is dat mijn vader het goedvindt dat mijn beste vriend Will Green meegaat. Will geniet er zelfs van, want eigenlijk is hij een professor in het lichaam van een jongen van twaalf. Hij brengt al zijn vrije tijd door met lezen over de geschiedenis, en verveelt ons regelmatig met verhalen over mensen en plekken die ik vijf minuten later al vergeten ben. Mijn vader noemt hem Wikipedia Green. Ik noem hem gewoon Wiki.

'Jongens, ik heb lang nagedacht, en ik ben eruit,' zei ik.

We waren in een rustig, donker gedeelte van de winkel, waar een ongemakkelijke stilte hing.

‘Een hotdog is eigenlijk een sandwich. Want luister: je hebt aan twee kanten brood, met vlees en toppings ertussen.’

‘Niet wéér je sandwichtheorie,’ zei Wiki, en hij schudde zijn hoofd. ‘Kunnen we het niet gewoon oneens blijven? Een hotdog is absoluut geen sandwich. Om zo veel redenen!’

‘En het geldt niet alleen voor hotdogs,’ ging ik verder. ‘Ik zou een burrito ook een sandwich willen noemen. Man, ik zou zelfs een ijswafel een sandwich willen noemen. Want het ijs zit in een sandwich van wafels.’

‘Ik word knettergek van je,’ snauwde Wiki. ‘Dat iets tussen twee dingen in zit, betekent nog niet dat het een sandwich is. Serieus, burrito’s? Ik weet niet eens waar ik moet beginnen!’

‘Jongens. Kappen. Anders zet ik jullie uit elkaar,’ zei Brady alsof ze een soort actieheld was. Mijn zusje zou trouwens echt een actieheld kunnen zijn. Ze zit in groep vijf en het is haar levensdoel om bodyguard van de president, professioneel burgerwacht of krijgerkeizerin van de wereld te worden. Waarschijnlijk wordt ze het alle drie.

‘Sst. Luister.’

Gespin. Tenminste, het klonk als een kat van driehonderd kilo die met een laag geluid spinde, of misschien heel langzaam boerde. Wat het ook was, het maakte iets in mijn buik aan het trillen en toen ik omkeek zag ik dat Brady en Wiki er ook een raar gevoel van kregen.

‘Eh... Wat is dat nou?’ vroeg Brady. Ze kreeg die blik in haar ogen die betekende dat ze op het punt stond om

ergens tegenaan te stompen. (Ze stond eigenlijk altijd op het punt om ergens tegenaan te stompen.)

Terwijl mijn vader antieke neushaarknippers bekeek, liepen wij snel in de richting van het geluid. Daar stond hij dan. De grote eiken tafel die alles zou veranderen.

Hij zag er oud en afgeragd uit, maar leek van goed hout te zijn gemaakt (dat zei mijn vader tenminste later). In de zijkanten waren ingewikkelde patronen uitgesneden. En, wat het belangrijkste was: het leek het soort tafel waaraan je echt legendarische etentjes zou kunnen geven. Etentjes met *muchos* sandwiches. Ik was meteen verkocht.

Ik hou van koken. Of sterker nog: koken is met afstand mijn allerfavorietste nummer een, boven games, geitenfilmpjes en zelfs internet. Wat moet ik zeggen? Koken is gewoon helemaal mijn ding en ik ben er best wel goed in. Bovendien heeft het te maken met mijn op een na favoriete ding: eten.

Brady kroop onder de tafel, misschien om een kat te zoeken. Wiki keek om zich heen. Toen begon het gespin weer en we wisten allemaal meteen dat het uit de tafel kwam. Een heel normale, antieke eettafel spinde tegen ons. We werden duidelijk allemaal een beetje *loco bananas*.

‘Wordt dat onze nieuwe tafel? Hebben we een winnaar?’ vroeg mijn vader, die net het deel van de winkel binnenkwam waar wij stonden.

‘Papa! Je hoort het, toch? Die tafel. Die spint. Tegen ons. Dat hoor je, hè?’ Maar het spinnen hield op zodra hij dichterbij kwam.

Mijn vader trok een wenkbrauw op. ‘Kunnen jullie geen betere grap verzinnen? Een spinnende tafel?’

‘Het is geen grap, *papi!*’ zei Brady, en ze gaf hem een

duwtje. ‘Wacht maar even. Dan begint hij wel weer.’

‘Het klinkt misschien eerder als een heel langzame boer van een sumoworstelaar,’ vulde ik behulpzaam aan. Ik boerde extra langzaam om het voor te doen.

Papa keek Wiki aan. ‘Waarom hebben mijn kinderen zo’n raar gevoel voor humor? Ik heb zelf een geweldig gevoel voor humor.’

‘Sorry meneer Santiago, maar ik hoorde het ook. En er is geen katachtige te bekennen.’

Mijn vader haalde zijn schouders op en liep hoofdschuddend naar het volgende deel van de winkel. We wisten dat we hem toch niet konden overtuigen, dus deden we wat alle normale mensen in dit geval zouden doen. We aaiden de tafel. En die begon meteen nog harder te spinnen.

Brady is meestal de koele kikker van ons drieën, maar ze heeft een zwak voor dieren, en blijkbaar ook voor meubels die zich als dieren gedragen. Ze begon tegen de tafel te fluisteren. Wiki en ik draaiden ons om en deden alsof ze niet bij ons hoorde. We keken de hele tijd steels achterom, maar Brady bleef de tafel maar strelen en ertegen fluisteren. Uiteindelijk zag ze dat wij zo ver mogelijk van haar af stonden en riep ze: ‘Javi, Wiki! Kom terug en aai dat ding, voor ik jullie een schop verkoop!’ We doen meestal alles wat Brady zegt (ook al is ze mijn kleine zusje), dus liepen we terug.

Na een tijdje keek Brady ons aan. ‘We nemen deze tafel,’ zei ze streng. ‘Zeg dat maar tegen *papi*.’

‘Weet je zeker dat je een meubelstuk wilt kopen dat ons het gevoel geeft dat we gek zijn?’ Wiki wreef zenuwachtig over zijn kin terwijl hij het vroeg.

‘We zullen goed voor u zorgen, meneer Tafel,’ fluisterde

Brady zonder op Wiki te letten.

Wiki schraapte zijn keel. 'Volgens mij heeft hij een naam. Kijk maar.' Er zat een naamplaatje aan de zijkant van de tafel. De letters waren bijna helemaal weggekrast, maar wat we nog konden lezen leek op 'Andu' of misschien 'Andy'.

'Je gaat het heel fijn bij ons krijgen, Andy,' fluisterde Brady. En toen gingen we mijn vader zoeken, die verliefd naar een pispot van honderd jaar oud stond te staren.

Op weg naar huis zaten we met zijn drieën op de achterbank.

'Wauw, die vent gaf die tafel bijna gratis weg. Je zou bijna denken dat hij behekt is of zo,' zei mijn vader vanachter het stuur. 'Ik hoop niet dat jullie nu een vloek in mijn huis brengen. Weet je hoelang het duurt om daar weer vanaf te komen?'

Ik wist dat mijn vader eigenlijk een grapje maakte. Ik zeg 'eigenlijk' omdat wij uit Puerto Rico komen, en in Puerto Rico denken de meeste mensen dat vloeken echt bestaan en dat spookverhalen waargebeurd zijn. Maar ik weet vrij zeker dat mijn vader alleen in Puerto Ricaanse spoken gelooft, niet in Amerikaanse.

'Het is juist een zegen voor het huis, *papi*,' zei Brady. 'Dat zul je zien.'

'Nou, je weet wat ze zeggen.' Hij haalde zijn schouders op. 'Het licht vooraan is het licht dat schijnt.'

Wiki krabde op zijn hoofd en wierp me een blik toe. 'Dat slaat nergens op.'

'Gewoon in meegaan,' kreunde ik. Mijn vader vond het leuk om gezegdes uit Puerto Rico letterlijk te vertalen, omdat ze dan nul betekenis hebben. Het is zijn versie van een vadergrap.

‘Laten we maar hopen dat jullie moeder de tafel mooi vindt als ze volgende maand uit Ponce terugkomt,’ zei mijn vader. ‘Anders moeten we nog een keer naar die maffe winkel.’ Toen begon hij zachtjes te fluiten.

Ik draaide me om naar Wiki en Brady. ‘Tegen niemand een woord over die tafel, goed?’ fluisterde ik.

‘Het valt moeilijk geheim te houden als Andy tegen onze vrienden gaat spinnen,’ zei Brady nuchter.

‘Dat was duidelijk een auditieve hallucinatie, voortgebracht door die bizarre winkel,’ zei Wiki. Hij schudde zijn hoofd. ‘Die tafel gaat echt niet meer spinnen.’

‘Ja, Brady. Misschien moeten we maar doen alsof het nooit gebeurd is.’

Wiki knikte. ‘Dat lijkt me het best.’

2

De volgende ochtend begon Brady er meteen over.

Wiki belde aan en we liepen met ons drieën naar school, zoals altijd. Het is niet ver, want ons huis ligt vlak bij school. Of nou ja, er loopt een pad langs ons huis naar een enorm sportveld, en daar ligt weer een voetbalveld achter dat best dicht bij onze school is.

‘Denk je dat Andy zich eenzaam voelt als wij op school zijn?’ vroeg Brady toen we het pad af liepen. ‘Misschien voelt hij zich fijner als we een tafelkleed op hem leggen en borden neerzetten. Of misschien moeten mijn poppen op zijn stoelen zitten. Ik heb tegen *papi* gezegd dat we een hond hadden moeten kopen. Dat zou het opgelost hebben.’

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken om niet over dat onmogelijk vreemde meubelstuk te spreken,’ zei Wiki.

‘Maakt niet uit, Wiki,’ zei ik. ‘Hij heeft niet meer gespind nadat hij thuis is gekomen, dus moet het iets raars aan die winkel zijn geweest. Misschien niezen de banken daar, en kwijlen de bedden.’

‘Eh... Andy heeft de hele nacht staan spinnen,’ zei Brady, en ze keek ons strak aan. ‘Ik ben stiekem uit bed gekomen en heb urenlang theetje drinken met hem gespeeld. Het was één groot spinfeest.’

Ik kreunde. ‘Serieus? Dus magie bestaat echt, maar wij

krijgen natuurlijk weer de stomste magie aller tijden? Een spinnende tafel? Waarom geen vliegend tapijt of een onzichtbaarheidsmantel of zo?’

Wiki schudde zijn hoofd. ‘Ik geloof liever dat jullie gewoon weer hallucineerden,’ zei hij. ‘Het is de enige plausible verklaring.’

‘O ja? Geloof dan ook maar dat ik zo meteen je bril van je kop sla,’ snauwde Brady tegen hem. ‘Wat dat ga ik doen.’

Ik probeerde van onderwerp te veranderen voor ze Wiki haar beruchte Brady-behandeling zou geven, maar op dat moment waren we al op het hoogste punt van de heuvel en zagen we onze school voor ons liggen.

Hoe vaak je Finistere ook ziet, je vergeet altijd weer waar je over aan het praten was.

Finistere is een oud kasteel dat zomaar opduikt aan de rand van een verder heel gewone buitenwijk. En dan, bam! Ineens ligt daar Finistere, alsof het honderden jaren geleden uit de lucht is komen vallen: een compleet middeleeuws kasteel met torenspitsen en al, omgebouwd tot school. Er ontbreken alleen nog een slotgracht en een draak.

Volgens de geschiedenis van Maryland is het kasteel in de negentiende eeuw gebouwd door een gekke miljonair die indruk op zijn vriendin probeerde te maken, maar toen zij niet met hem wilde trouwen is hij ervandoor gegaan. Wiki gelooft er niets van, en mijn vader ook niet. ‘Het slaat helemaal nergens op,’ zegt Wiki altijd. ‘Het is duidelijk geen moderne kopie. Het zou hier niet mogen staan... maar ik ben blij dat het er is.’

Ik ook. Het is met afstand de tofste plek waar ik ooit ben geweest. De ingang bestaat uit twee enorme deuren – ik durf te wedden dat er vroeger een ophaalbrug was – die

naar de grote centrale hal leiden, waar we bijeenkomsten en speciale evenementen hebben. Alle andere ruimtes achter de hal op de begane grond zijn lokalen voor de hoogste klassen van de middelbare school. In het midden ligt een grote binnenplaats, waar de hoogsteklassers na de lunch kunnen hangen. (Ze willen het geen middagpauze noemen, maar dat is eigenlijk gewoon wat het is.) Op de eerste verdieping liggen de werkkamer van het schoolhoofd en de lerarenkamer. En de vier torens, eentje op elke hoek van het kasteel, zijn voor iedereen verboden terrein, maar ik heb gehoord dat daar leraren wonen en dat die dus nooit buiten het schoolterrein komen. Er zijn ook geruchten over een kerker onder het kasteel waar fabeldieren zouden wonen. Maar dat is gewoon onzin.

Er is maar één ding verschrikkelijk aan Finistere. Het leek iemand een supergoed idee om er ook een basisschool aan vast te plakken en die samen met de *middle school* – de onderbouw van de middelbare – weg te stoppen in een saai bijgebouw dat er precies zo uitziet als alle andere duffe scholen. Ik durf te wedden dat het ongeveer zo is gegaan:

Goede Architect: ‘Zullen we nog een kasteel bouwen?’

Slechte Architect: ‘Nee, laten we gewone, saaie schoolgebouwen doen!’

Slechtste Burgemeester Aller Tijden: ‘O! Dat is een veel beter idee! Hier is de sleutel van de stad.’

We zullen dus pas echt in stijl kunnen leven als we in de hoogste klassen van de middelbare school, onze *high school*, zitten. Maar voorlopig zitten we nog in het suffe bijgebouw en tellen we de dagen tot we in het kasteel mogen hangen. Voor Brady is het nog erger: zij zit nog op de saaie basisschool.

Terug naar de geschiedenisles. Het kasteel stond hier al toen onze woonplaats werd gebouwd en de miljonair was nergens te bekennen. Ze wilden het centrum eromheen bouwen, maar je hebt hier ook nog de bossen.

Finistere ligt aan drie kanten tussen grote, dichte bossen waar geen einde aan lijkt te komen. Het is alsof het schoolterrein elk moment door het woud kan worden opgeslokt, alsof de bomen wachten tot de school even niet oplet om hem dan in één hap te verzwelgen. Er gaan geweldige legendes rond over het bos. Sommige oude mensen hier vertellen er supergriezelige dingen over: verhalen over monsters en vreemde types die daar woonden en die in het holst van de nacht naar buiten kwamen om narigheid uit te halen. De laatste honderd jaar heeft niemand iets engs gezien, maar toch is iedereen bang voor het bos, en niemand wil er 's nachts dood gevonden worden. Als je klein bent, waarschuwen ze je al voor de bossen: 'Niet te ver het bos in gaan,' hoor je opa's en oma's zeggen. 'Misschien kom je dan nooit meer terug.' Als er 's avonds iets op onze school te doen is, rennen de mensen zowat van hun auto naar de school, want ze willen niet naast die enge bomen blijven staan.

Maar wij zijn gek op het bos. Brady is er nooit bang voor geweest, en ze dwingt ons al jaren om er met haar op ontdekkingsstocht te gaan. 's Nachts zou ik er voor geen goud in gaan, maar overdag is het er best wel tof. Het voelt alsof het bos er altijd al is geweest. Soms gaan we er tijdens de pauze stiekem naartoe, want we weten dat niemand achter ons aan zal komen. En in het weekend beleven we wilde bosavonturen. Brady zweert dat ze er een keer een eenhoorn heeft gezien, maar ze was in die tijd ook be-

vriend met een denkbeeldige yeti, dus daar trap ik niet in.

Toen we de school binnenliepen, ging Brady een andere kant op dan Wiki en ik: zij naar de gang van groep 5 en wij naar onze eigen klas. Zoals altijd waren we maar net op tijd bij natuur en techniek, en zoals altijd renden we in volle vaart over het scheepsdek om voor de bel op onze plek te zitten.

Ja, dat lees je goed; het scheepsdek. We zaten midden in een project over zeebiologie, het meest legendarische vak van ons jaar. Echte inktvissen in grote potten. Een octopus in een zoutwateraquarium. Een gigantisch walvisskelet hangend aan het plafond. En les op het nagebouwde dek van een oud schip. Hoe iemand het dek van een groot houten schip in ons klaslokaal had weten te proppen is mij een raadsel, maar onze leraar natuur en techniek kon zo'n beetje alles.

‘Ahoi allemaal,’ gromde een barse stem. ‘Achter jullie tafels, in de boeg. Nu!’ De rest van de klas klauterde het dek op en ging zitten.

Als je dit allermooiste schooljaar weet te bereiken, betekent dat ook dat je meneer Scrimshaw moet zien te overleven. Er zijn een heleboel goede, aardige leraren op de wereld en veel te veel slechte en gemene. Maar ik had nooit eerder een leraar gehad die angstaanjagend en geweldig tegelijk was. Meneer S. ziet eruit als een matroos van driehonderd jaar oud die je in elkaar kan slaan met één hand op zijn rug gebonden (ook dankzij zijn grijze piekhaar en het rafelige litteken op zijn gezicht). Hij kan ongelooflijk goed vertellen en weet meer van de oceaan dan iedereen die ik ken, maar hij geeft je ook het gevoel dat hij helemaal de pan uit gaat flippen zodra er één leer-

ling niet luistert. Iedereen is dol op hem en iedereen is bang voor hem. Het is raar. Het is geweldig. Het is natuur en techniek.

‘Goed, we beginnen de les zoals altijd,’ zei Scrimshaw, terwijl hij langzaam langs de rijen tafeltjes liep. *Klik. Klak. Klik. Klak.* Zijn rechterbeen klikte en klakte geheimzinnig. Alsof hij nog niet intimiderend genoeg was. ‘Nou...? Heeft iemand gevonden wat ik zoek? Vergeet het niet, je krijgt er extra punten voor.’ Terwijl hij klikkend en klakkend de rijen langsliep, keek hij woest om zich heen, in de hoop dat iemand zijn hand zou opsteken. Uiteindelijk deed Rita het, verlegen. Ze had een krantenartikel in haar handen. Met uitpuilende ogen van opwinding pakte meneer S. het knipsel uit haar hand en las het alsof het een winnend loterijkaartje was. Toen liet hij zijn hoofd zakken en gooidde het artikel weer op haar tafel.

‘Dat is hetzelfde artikel als Billy vorige week bij zich had. “Blauwe vinvis voor de kust van Californië.” Oud nieuws.’ Rita keek teleurgesteld. ‘Oké, goed dan. Je krijgt de helft van de punten.’ Meneer S. schudde zijn hoofd. ‘Iemand anders? Geen nieuwe artikelen over vreemde zeezezens die gespot zijn? Jullie weten het, als je het goede artikel voor me vindt...’ – hij wees naar de mast van het schip, waar hij een vieze, oude munt had vastgespijkerd – ‘...dan krijg je het goudstuk.’

Hij begon elke les op die manier. Alsof die oude munt echt van goud was.

‘Oké allemaal!’ bulderde hij, weer vol energie. ‘Vandaag bestuderen we de fascinerende verschillen tussen de echte walvis en de grijze walvis. Maar eerst krijgen jullie het huiswerk van gisteren over de Groenlandse walvis terug.’

‘Groenlanders zijn saaaai!’ riep Buddy Grimes vanaf zijn plek achter in de klas. Grimes is de grootste klier van onze klas. Ik weet zeker dat hij half mens en half trol is; die gast past amper achter een tafeltje en zijn handen zien eruit als rotsblokken van vlees. Ik weet ook zeker dat hij nul angsten kent, of anders wil hij zeker dood. Hij is de enige die ik ken die niet bang is voor Scrimshaw, die nu zo ongeveer in één sprong van het voordek naar het achterdek vloog en met een maniakale blik in zijn ogen naar Buddy keek.

‘Saai, hm?’ gromde hij. ‘Dan zal ik je meenemen naar de oceaan en je er een van dichtbij laten zien. Mag jij me vertellen hoe duf ze zijn. Wil je dat, Grimes? Of ben je bang dat je dan om je moeder gaat roepen?’ De hele klas lachte uitgelaten. Ik grinnikte ook, tot Scrimshaw huiswerk op de tafeltjes begon te smijten. ‘Het ligt ondersteboven, want sommigen zullen niet blij zijn met het cijfer,’ mompelde hij.

Cijfer. Van het woord alleen al ging ik al bijna over mijn nek. Twee tellen later legde Scrimshaw mijn huiswerk met een klap voor me neer. Er was met dikke rode viltstift een 5 op gekrabbeld en ik kotste zowat mijn tafeltje onder. ‘Volgende keer beter, maatje,’ zei hij.

Cijfers zijn nooit vriendelijk voor me geweest.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Time Villains*

Verschenen bij Sourcebooks Young Readers, een imprint van Sourcebooks Kids

© 2021 Victor Piñeiro

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: © David Miles/Shannon Associates; Barbulat/Getty; disk/Getty

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5714 1 (e-book 978 90 261 5715 8)

NUR 282, 283